

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ (Ματθ. 6, 14-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Νικόπολη, στις 24/2/1996)

Αξιολογείς σωστά;

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα μας είπε ο Κύριος: «όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί είναι και η καρδιά σας».

Γι' αυτό προσέχετε να κάνετε θησαυρό σας, εκείνο που αξίζει και όχι πράγματα τα οποία θα αποδειχθούν τελικά ότι δεν άξιζαν τόσο πολύ, όσο τα εκτιμούσατε. Γιατί τότε που θα φύγουμε από τον κόσμο αυτό, θα καταλάβουμε ότι μερικά πράγματα, που τα εκτιμούσαμε εδώ στη γη πολύ, δεν είχαν τόση αξία, όση τους αποδίδαμε.

Και αν τα είχαμε κάνει θησαυρό μας και είχαμε αφήσει την καρδιά μας, να κολλήσει σ' αυτά, θα βρεθούμε έξω από την Βασιλεία των Ουρανών. Γι' αυτό είπε ο Κύριος: «Θησαυρίζετε, όχι θησαυρούς επί της γης, πολύτιμα πράγματα που φαίνονται όμορφα στην επίγεια ζωή μόνο, αλλά φροντίζετε να θησαυρίζετε θησαυρούς που είναι άφθαρτοι, αιώνιοι και κανένας δεν μπορεί να τους κλέψει. Που ποτέ δεν θα φύγουν από τα χέρια σας. Μην αφήνετε την καρδιά σας να κάνει θησαυρό της το ρούχο, το αυτοκίνητο, το χωράφι, τα χρήματα...».

Χρειάζονται και αυτά για τη ζωή. Αλλά μη τα κάνουμε θησαυρούς. Να τα έχουμε για να εξυπηρετούμεθα. Την καρδιά μας να την έχουμε εκεί που είναι ο αληθινός θησαυρός. Στο Χριστό. Στην Βασιλεία Του την επουράνια.

Άνοιξη μετά την βαρυχειμωνιά

Γι' αυτό η Εκκλησία έχει θεσπίσει την περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής και μας τονίζει: «Προσέξτε τις τοποθετήσεις σας. Είναι φυσικό, στην πορεία της ζωής σας, να κάνετε λάθη. Αλλά τα λάθη πρέπει να τα διορθώνετε».

Έρχεται λοιπόν η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, η πνευματική άνοιξη μετά την βαρυχειμωνιά, να μας βοηθήσει να διορθωθούμε, να θεραπευθούμε και να φθάσουμε στην αγία Ανάσταση, όχι νεκροί, αλλά αναστημένοι. Να λέμε «Χριστός ανέστη εκ νεκρών», αλλά «και τοις εν τοις μνήμασι ζώνη χαρισάμενος».

«Εν τοις μνήμασι», ευρίσκονται κατά κυριολεξία εκείνοι που έχουν πεθάνει. Αλλά υπάρχουν και κάποια άλλα μνήματα, πνευματικά, μέσα στα οποία κατοικούν εκείνοι που αφήνουν να νεκρώνεται η ψυχή τους από τα πάθη, τις κακίες, τις αμαρτίες. Πρόκειται γι' αυτούς που έχουν όνομα ότι ζουν, μα πνευματικά είναι νεκροί.

Πρέπει να φροντίσουμε, να μας αναστήσει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και από την μια νέκρα και από την άλλη. Ας «βοηθήσουμε» τον Κύριο στο έργο Του, κάνοντας τον εαυτό μας άξιο να μας αναστήσει την ημέρα της Αναστάσεως (του Πάσχα) πνευματικά και την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας Του (της κοινής αναστάσεως) και σωματικά. Και να μας παραστήσει ενώπιόν Του, για να συνεχίσουμε να ζούμε για πάντα στην Βασιλεία του.

Ένας δοκιμασμένος δρόμος, που οδηγεί στην Ανάσταση την πνευματική, είναι η εγκράτεια και η νηστεία. Γι' αυτό οι άγιοι απόστολοι και οι πατέρες, όρισαν ότι αυτή την περίοδο πρέπει να νηστεύουμε. Να ζούμε με κυριαρχία της ψυχής και του πνεύματος επάνω στις δυνάμεις του κόσμου τούτου, που τις εκφράζουν οι επιθυμίες και τα πάθη μας.

Ας σεβαστούμε τα χρόνια της.

Για να καταλάβουμε πόσο μεγάλη σημασία έχει η εγκράτεια και η νηστεία, ας θυμηθούμε την ηλικία της.

Κάθε άνθρωπο τον σεβόμαστε ανάλογα με τα χρόνια του. Όσο πιο μεγαλύτερος είναι από μας, τόσο πιο πολύ τον σεβόμαστε. Την νηστεία την παρέδωσε ο Θεός στον Παράδεισο. Είπε στους πρωτόπλαστους: «Να μη φάτε από εκείνο το δένδρο. Άμα φάτε θα πεθάνετε».

Τι ήταν αυτό που θα τους έκανε να πεθάνουν;

Η παρακοή ήταν. Όχι η ουσία του δένδρου. Είναι ανόητο να λέμε πως βλάπτει το τυρί ή το κρέας. Η παρακοή στο θέλημα του Θεού βλάπτει. Όταν δηλαδή λέμε: «Άσε τον Θεό στην άκρη. Εγώ τα ξέρω καλύτερα».

Όταν όμως παίρνουμε την απόφαση να τηρήσουμε την εντολή του Χριστού, σημαίνει πως τον αναγνωρίζουμε Σωτήρα μας και οδηγό μας. Και όταν βάλουμε στην καρδιά μας, αυτά τα ιερά αισθήματα και τις άγιες αυτές σκέψεις, είναι φυσικό, ότι η καρδιά μας αγιάζεται και καθαρίζεται.

Σεβόμαστε ακόμη την νηστεία, γιατί βλέπουμε ότι οι άγιοι άνθρωποι νήστευαν.

Ο Μωυσής 40 μέρες δεν έφαγε τίποτε. Ο προφήτης Ηλίας το ίδιο. Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, νήστευε. Οι άγιοι τρεις Παίδες στην Βαβυλώνα και ο Δανιήλ, είχαν εντολή από τον βασιλιά να τρώνε κάθε μέρα κρέας, για να γίνουν όμορφοι και δυνατοί γιατί τους ήθελε να τους εμπιστευθεί τις πιο τιμητικές θέσεις. Μα αυτοί είπαν: «Ποιόν θα προτιμήσουμε; Τον επίγειο βασιλιά τον εξουσιαστή τον κυρίαρχο; Ή τον Θεό τον δημιουργό και σωτήρα»;

Και προτίμησαν οι άγιοι, να τρώνε όσπρια και λαχανικά βάζοντας την εντολή του Θεού πάνω από τις απειλές του τυράννου.

Γι' αυτό, όταν ο βασιλιάς έριξε τον Δανιήλ στο λάκκο των λεόντων, τα λιοντάρια στάθηκαν ήσυχα κοντά του, επειδή είχε την χάρη και την προστασία του Θεού.

Κάτι ανάλογο συνέβη, τότε που ο Ναβουχοδονόσορ πέταξε τους τρεις Παίδες στην φωτιά. Σεβάστηκαν οι φλόγες εκείνους που νήστευαν. Δεν έκαψαν ούτε τα σώματά τους, ούτε τα ρούχα τους. Και όταν τους κάλεσαν βγήκαν μόνοι τους από το καμίνι αβλαβείς. Βλέποντας όλα αυτά ο βασιλιάς, τους έδωσε μεγαλύτερα αξιώματα, από ό,τι θα τους έδινε χωρίς το θαύμα.

Πνευματική ρωμαλεότητα

Έτσι νήστευαν οι άγιοι. Με την νηστεία και την προσευχή αγίασαν και ανέβηκαν ψηλά, γιατί πάτησαν κάτω από τα πόδια τους τις αμαρτίες και τα πάθη τους.

Σεβόμαστε ακόμη την νηστεία, όχι μόνο για την ηλικία της, αλλά και γιατί δίνει δύναμη και ρωμαλεότητα στον πνευματικό μας αγώνα.

Θαυμάζουμε τον άνθρωπο, που ενώ έχει δύναμη, δεν την χρησιμοποιεί για το κακό αλλά για το καλό. Τον έχουμε ψηλά μέσα μας. Τον αγαπάμε με την καρδιά μας.

Ας έλθουμε στα πνευματικά. Κάθε στιγμή, βλέπουμε τα πάθη μας να είναι γίγαντες. Συνεχώς να μας νικούν. Να μας κάνουν ό,τι θέλουν. Λες σε κάποιον:

-Κόψε τον θυμό. Σου απαντά:

-Δεν μπορώ.

-Κόψε κάποιο άλλο πάθος.

-Προσπαθώ, μα δεν μπορώ.

-Πώς να μπορέσεις, αφού αφήνεις την ψυχή νήπιο, ενώ τα πάθη τα αφήνεις να γιγαντώνουν.

Άρχισε να δυναμώνεις την ψυχή σου. Πώς; Με το να αρχίσεις να λες στα πάθη σου «όχι». Μα για να μάθουμε να λέμε «όχι» στα πάθη μας, πρέπει να μας διδάξουν κάποιοι «αρχιγυμναστές»: Οι άγιοι Πατέρες. Αυτοί μας είπαν, ότι ο καλύτερος τρόπος είναι η νηστεία. Χωρίς να θυσιάζεις κάτι το σημαντικό, λες: «Τετάρτη σήμερα δεν τρώω τυρί. Δεν τρώω κρέας. Θα φάω νηστίσιμα».

Τι γίνεται τότε; Διαμαρτύρεται η όρεξή μας.

Αν όμως μείνουμε σταθεροί, δυναμώνει και θεριεύει η θέληση. Έπειτα σκέπτεσαι: «Σ' αυτό γιατί κατόρθωσα και επιβλήθηκα στον εαυτό μου και τη γλώσσα μου δεν μπορώ να την συμμαζέψω; Και το θυμό τον αφήνω αχαλίνωτο;».

Ίσως δεν το λες έτσι ακριβώς, αλλά το λένε τα βιβλία της Εκκλησίας. Δηλαδή ξεκινώντας με την νηστεία, παίρνουμε θάρρος να αγωνιζόμαστε και εναντίον των άλλων παθών.

Αν κάποιος όταν νηστεύει αρκείται μόνο στο να απέχει από ορισμένα φαγητά, και καμαρώνει που τα κατάφερε να κυριαρχήσει στις ορέξεις της κοιλιάς δεν κάνει καλά.

Αν πάλι νηστεύει, για να κατακρίνει τους άλλους που δεν νηστεύουν, δεν ωφελείται τίποτε. Αντιθέτως η νηστεία του καταντά παλιανθρωπιά.

Ξέχασε ότι η νηστεία είναι απαραίτητη για να νικήσει τα άλλα πάθη χρησιμοποιώντας την σαν όπλο και μετά να στηρίξει τους άλλους. Να μπορεί από την πείρα του να τους πει:

«Έτσι αγωνίστηκα. Κάνε το και συ, για να νικήσεις τον κακό εαυτό σου και να τον υποτάξεις στο άγιο θέλημα του Θεού. Ξεκίνα με μια μικρή προσπάθεια στην αρχή. Δυνάμωσε την λίγο αργότερα. Βοήθησέ την με την προσευχή. Και

μη ξεχνάς την ταπείνωση. Όταν βλέπεις άνθρωπο να μη νηστεύει, μη τον κατακρίνεις. Μη τον εξουθενώνεις. Μη τον λες ασεβή».

Εσύ πάλι που βλέπεις τον άλλο να νηστεύει -λέει ο απόστολος Παύλος - μη τον λες ανόητο. Μη τον λες καθυστερημένο. Το θέλημα του Θεού είναι να κυριαρχεί μέσα μας η αγάπη, η καλωσύνη, η ταπείνωση και η σκέψη ότι όλοι μαζί, ει δυνατόν, να πάμε στον Παράδεισο.

Συ λοιπόν, μην διαφοροποιείς τον εαυτό σου από τους αδελφούς σου, επειδή τους βλέπεις μικρότερους και αδυνατότερους από οποιαδήποτε πλευρά. Αλλά να θέλεις να τους βοηθήσεις να ανεβούν και να εξισωθούν με σένα. Και γιατί όχι, να γίνουν όλοι καλύτεροί σου.

Όταν νηστεύουμε την μεγάλη Σαρακοστή, έστω και λίγο (βέβαια το «πολύ» είναι καλύτερο), προπαρασκευαζόμαστε για να γιορτάσουμε την Ανάσταση του Χριστού, που είναι η αρχή της αναστάσεώς μας την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας.

Τότε που ο Χριστός θα μας αναστήσει όλους, με τα σώματά μας, για να μας δώσει την ατελεύτητη Βασιλεία Του. Αμήν.-